

Andrzej Marcinkian

Grzmiąca, pow. Słubice. Stanowisko 3

Informator Archeologiczny : badania 3, 74-75

1969

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Omentarzysko to zaliczyć należy do grupy górskiej ludności kultury łużyckiej i stanowi, w chwili obecnej, jedno z najpełniej /około 80% całości/ przebadanych stanowisk tej mało znanej grupy. Badania zakończono.

GRZMIĄCA, pow. Słubice
Stanowisko 3

Konserwator Zabytków Archeologicznych w Zielonej Górze

Badaniami kierował mgr Andrzej Marcinkian. Finansował WKZ w Zielonej Górze. Pierwszy sezon badań. Omentarzysko ciałopalne ludności kultury łużyckiej z III okresu epoki brązu oraz jeden ciałopalny grób jamowy z II-III wieku naszej ery.

Prace ratunkowe prowadzono na nowoodkrytym w trakcie prac ziemnych, zgłoszonym przez kierownika miejscowej szkoły, stanowisku położonym w obrębie wsi, na jej południowym krańcu. Przebadano obszar 12 arów wydobywając 6 grobów, przeważnie bardzo silnie zniszczonych. Jeden z pochówków, dwupopielnicowy, zawierał 16 naczyń przystawnych, fragment spiralnie wokół osi skręconej blaszki brązowej i trzon szpilki brązowej. Wśród ceramiki przeważają dzbany i amfory zdobione różnorodnie ukształtowanymi gusami, jak i niezdobione formy baniaste z cylindrycznymi szyjkami. Późniejszym, obcym wkrętem, na tym niewielkim omentarzysku z III okresu epoki brązu jest jamowy grób zawierający kilka fragmentów ceramiki ze śladami ornamentu gusowego oraz amfory z wysoką, cylindryczną szyjką i przedmioty charakterystyczne dla końca II wieku n.e. lub początków III wieku n.e. Są to czę-

ściowo zachowane zapinki z taśmowatym kabłąkiem ukształtowanym esowato oraz grzebykiem z wysoką i szeroką pochewką, /4 różnie zachowane/, klamra do pasa oraz oszęć dwustożkowatego, zdobionego przęślika.

Przebadano przypuszczalnie całość cmentarzyska.

IWANOWICE, pow. Miechów

Zakład Archeologii Małopolski

IHKM PAN w Krakowie

Badania prowadził doc. dr Jan Machnik przy współudziale mgr Anny Dzeduszyckiej-Machnikowej, mgr Barbary Burohard, mgr Jadwigi Kamińskiej, mgr Bogdana Balcera, mgr Krzysztofa Kaczanowskiego /antropolog/. Trzeci sezon badań na wzniesieniu "Babia Góra". Osada i cmentarzysko kultury mierzanowickiej. Także ślady osadnictwa neolitycznego, kultury trzcinięckiej i Łużyckiej.

Badania miały charakter szerokopłaszczyznowy. W roku sprawozdawczym odeślono ok. 25 arów powierzchni, a więc łącznie z poprzednimi sezonami zbadano już ok. 55 arów. Stwierdzono, że osada mierzanowicka obejmowała nie tylko południowo-wschodni, cypłowaty skłon wzniesienia /rejon I/ ale w pewnym okresie rozszerzyła się na jego kulminację /rejon II/. Zbadano m.in. obiekty z najstarszej fazy kultury mierzanowickiej z materiałem tzw. grupy Chłopice-Veselé. Uzyskano dużą ilość kości bydła domowego oraz zwierząt dzikich. Na terenie osady natrafiono też na kolejny pochówek krowy. Uchwycono dalszy zasięg głębokiego